

[Industriministeren]

nettorenteudgift i de nærmest kommende år på 10–12 mia kr. årligt. Regeringen vil lægge afgørende vægt på, at udviklingen bringes så vidt under kontrol, at der må sigtes mod valutarisk balance i anden halvdel af 1980erne.

I forudsætningen om en *gradvis* retablering af den valutariske ligevægt spiller hensynet til beskæftigelsen en afgørende rolle. Så længe de internationale konjunkturer ikke forbedres, så de kan give blot nogen medvind for regeringens økonomiske bestræbelser, kan beskæftigelsessituationen ikke ventes fuldt normaliseret. På den anden side kan regeringen heller ikke affinde sig med en arbejdsløshed af det omfang, der må konstateres for øjeblikket. Med det flerårige handlingsprogram har regeringen derfor tilrettelagt en økonomisk politik, som indebærer, at beskæftigelsen skal øges i 1982 og de følgende år, og at underskuddet på betalingsbalancen over for udlandet skal reduceres i 1982 og de følgende år.

Regeringen vil afgjort foretrække, at et rimeligt beskæftigelsesniveau genskabes gennem øget aktivitet inden for konkurrencesektoren. Regeringen vil derfor fortsat være tilbageholdende med udvidelser inden for den offentlige sektor. I det omfang, øget beskæftigelse inden for erhvervssektoren ikke vil kunne tage brodden af den øjeblikkelige arbejdsløshed, vil regeringen imidlertid gennem foranstaltninger med mere specifikt beskæftigelsesfremmende sigte søge at afhjælpe det øjeblikkelige alt for høje ledighedsniveau. De foranstaltninger, der er indeholdt i de lovforslag, arbejdsministeren har fremsat i folketinget, omhandler en del af de foranstaltninger, der her må tages i anvendelse.

Hovedsigtet med regeringens politik vil være at tilvejebringe forudsætningerne for en gradvis genskabelse af økonomisk balance, således at et rimeligt ekspanderende erhvervsliv både vil være i stand til at genskabe valutarisk ligevægt og til at sikre en rimelig høj beskæftigelsesgrad. Formålet med denne industripolitiske redegørelse er at klarlægge, hvilke forudsætninger der må opfyldes, og hvilke forventninger man realistisk vil kunne gøre sig med hensyn til industriens muligheder for at bidrage til en sådan udvikling.

Sammenligner man udviklingen i de senest forløbne 5 år med de forventninger, man må gøre sig til udviklingen i de kommende år

med hensyn til udviklingen i industriens produktion, investeringer, eksport og beskæftigelse, hvis en sådan politik skal lykkes, må det stå klart, at hvis forudsætninger og forventninger skal bringes til at balancere, må der gennem egnede foranstaltninger igangsættes en udvikling, som ikke alene kan bryde den relative stagnation, der har præget vor industrielle situation i de forløbne 5 år, men som også kan genskabe en industriel ekspansion af næsten samme styrke som den, man oplevede i 1960erne.

Industriproduktionen udgør en integreret og meget vigtig del af den samlede økonomi. Industriens andel af bruttofaktorindkomsten udgør godt 20 pct., men dens andel af den samlede vareeksport udgør godt 70 pct. Industripolitikken må derfor tilrettelægges under hensyn til den overordnede målsætning for den økonomiske politik, der forudsætter en stærk stigning i erhvervenes investeringer og produktion.

For betalingsbalancens udvikling er forholdet mellem import af industrivarer til produktion, forbrug og investering og eksporten af industrivarer en særdeles bestemmende faktor sammen med bl. a. eksportoverskud af landbrugsvarer, importudgifterne til energi, renteudgifterne til udlandet og søfartens nettoindtjening.

I 1980 oversteg importen af industrivarer eksporten af industrivarer med ca. 12 mia kr. I de foregående 4 år har handelsbalanceunderskuddet på industrivareområdet været omkring 19 mia kr. årligt (i løbende priser). Der er altså sket en betydelig forbedring på industrivareområdet i 1980, som har været den vigtigste årsag til, at betalingsbalanceunderskuddet trods stærkt stigende udgifter til energi og renteudgifter blev nedbragt fra 15,3 mia kr. i 1979 til 14,6 mia kr. i 1980.

Da forskellen imellem import og eksport af industrivarer er bestemt af forholdet mellem på den ene side produktionen af industrivarer, hvad enten denne går til eksport eller dækker hjemligt forbrug, og på den anden side landets forsyning med industrivarer til forbrug og investering, er en reduktion af industrivareområdets handelsbalanceunderskud betinget af, at industriproduktionen forøges i forhold til den forsyning med industrivarer, som forbrug og investering lægger beslag på. Den forbedring, der er sket på dette område i 1980, er imidlertid hovedsagelig